

og Forvirringen yderligere end allerede sket. Der var altsaa faktisk to Veje, og han valgte at gaa den, han kendte, og som havde indbragt ham Tak.

Man er vist nu tilbøjelig til, som udtalt fra flere Sider, at glemme, hvor alvorlige Tiderne var den Gang. Jeg tror, man er tilbøjelig til at glemme de alvorlige Forhold, der skulde ordnes og ordnes paa den kortest mulige Tid. Man kan nu se, at hvad der da skete, skete hyppigt paa en formløs og i Regelen paa en meget ufuldstændig og utilstrækkelig Maade. Derfra stamme saa mange af de Fejl, der senere have vist sig at være til Stede. Der kunde f. Eks. i den oprindelige Garantilov meget godt have været en Paragraf, hvorefter Finansministeren bemyndigedes, naar Garantibeløbet ikke overskredes, indenfor et vist begrænset Tidsrum at inddrage lignende Banker. Det kunde være indført, fordi det var forudsat, at der kunde komme saadanne Banker. Jeg skal i saa Henseende citere, hvad det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) udtalte ved Garantilovens Behandling. Han sagde: „Jeg vil da tillade mig at slutte med at spørge den højtærede Finansminister om, paa hvilke Betingelser der skal ydes Laan til de to betrængte Banker, og hvem der ellers maatte komme ind under Bankkomiteens Administration.“ Det var altsaa forudsat, at der kunde tænkes Forhold, hvor andre Institutioner vilde blive inddragne under Bankkomiteen. Det havde været let den Gang at indrette Loven saaledes, at ogsaa andre end de nævnte Banker kunde inddrages.

Og saa staar der i 2det Stykke af § 1 i Garantiloven: „Statskassen deltager med Halvdelen, Bankerne i Forening med Halvdelen i denne Garanti, dog at Statskassens Forpligtelser ikke kunne gaa ud over 10 Mill. Kr.“. Den Passus er efter min Mening ogsaa uklar. Jeg antager, at dens Uklarhed stammer derfra, at de alvorlige Forhold skulde ordnes i den kortest mulige Tid. Det, som er sket her, er dette, at Staten i Forening med Bankerne, Halvdelen hver, har paataget sig fuld Garanti til et ganske ubegrænset Beløb, dog saaledes, at Statskassen ved den endelige Opgørelse ikke kommer til at tilsvare mere end 10 Mill. Kr. Naar man paatager sig en fuld Garanti sammen med en anden for et ganske ubegrænset Beløb, skulde man tro, at der i Loven samtidig var blevet anvist Udveje, hvorved de fornødne Pengemidler kunne skaffes til Veje. Men

der er ikke Spor af saadanne Udveje i Loven. Hvis den fulde Garanti i et givet Øjeblik andrager 50 Mill. Kr., hvad den er nær ved at gøre i Øjeblikket, er der ikke anvist Spor af Udveje for, hvorledes Statskassen skal betale de Mennesker, hvis Fordringer den har garanteret, deres Beløb. Bankerne ere ikke forpligtede til at staa i Forskud, og de have aldrig paataget sig nogen saadan Forpligtelse, og Loven indeholder intet om, at Staten skal staa i Forskud. Der skal i dette Øjeblik gøres Udveje for, at Staten kan udrede 25 Mill. Kr. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han anser det for rigtigt, at Staten optager et udenlandsk Laan med den Motivering, at Provenuet deraf skal anvendes til at dække Besvigelser indenfor Bankverdenen i Danmark? Jeg tror, at det er mere naturligt, at det bliver Komiteen, der optager et saadant Laan, medens Staten garanterer det. At Staten er forpligtet til at garantere overfor et saadant Laan, er en given Ting, da den er forpligtet til at garantere for et ubegrænset Beløb, dog selvfølgelig ikke ud over 10 Mill. Kr. ved den endelige Opgørelse. Det er det, som er udtalt i det foreliggende Forslags § 3, og det er ikke andet, end hvad der staaer eller muligvis burde staa, eller hvad der forudsætningsvis kan udledes af Bankgarantiloven, som det ærede Medlem selv har været med til at stemme for. Hvis § 3 udgaar, kan jeg ikke have noget imod det, da det er det samme, der forudsætningsvis staaer i § 1, 2det Stykke, i Loven af 15. Februar 1908. Saa hjælpe vi os som hidtil med Bankgarantiloven. Bankkomiteen optager Laan, og Staten garanterer. Hidtil har det været indskrænket til 10 Mill. Kr., men hvorvidt det kan overholdes i Længden, er ikke givet.

En anden Grund til, at § 3 er foreslaaet, er den, at jeg i Øjeblikket staaer overfor den Situation, at det Laan, som er optaget af Bankkomiteen med Statens Garanti paa 10 Mill. Kr., skal fornyes. I og for sig mangler jeg formel Hjemmel til at forny dette Laan, hvis jeg ikke ud af Bankgarantilovens § 1, 2det Stykke, kan udlede, at Finansministeren er bemyndiget til at foretage de fornødne Skridt til at effektuere den paagældende Garanti. Hvis de Herrer udstemme § 3 af det foreliggende Lovforslag, anvender jeg 2det Stykke i Bankgarantilovens 1ste Paragraf. Kun for at tydeliggøre for Lovgivningsmagten, hvad der ligger i Bankgarantilovens § 1, som er lovligt vedtagen af Rigsdagen, er